

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - တော်တိဆွေ

ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

၂၀၂၀ပြည့်နှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊

ပထမအကြိမ် - ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေတိုက်။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်သိတာမြင့်၊ စာစည်းစိမ်စာပေ(၀၂၇၈၅)၊

အမှတ် ၂၁၊ လျှော်ရွေးဝင်းလမ်း၊ ၁၄ ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးစန်းဦး၊ SKCC Press(၀၀၄၁၃)၊

၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

mgyc.com

mgyc.com

တွေကို လွယ်ကာထားသည်။ နံဘေးက စစ်သားတွေက လှည်းဘီးပေါ်မှာ တင်ထားသည့် အမြောက်ကြီးတွေကို အားနှင့်မာန်နှင့်တွန်းကာ ချီတက်လာကြ၏။ သူကတော့... Cowboy ကားတွေထဲမှာ အမြဲတွေ့ရတတ်သော အင်မတန်လှပ ဒေါင်ကောင်းသည့် မြင်းညိုကြီးကို စီးကာ လိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ မြင်းကြီးက တငြိမ့်ငြိမ့် အသာအယာ သွားနေသည်။

သို့သော်... သူတို့ချီတက်နေသည့်လမ်းက သူ ငယ်စဉ်က တက်ခဲ့ရသည့် အ.ထ.က (၃) သင်္ဘန်းကျွန်းရှေ့မှ ကဖူးကွေ့လမ်းဖြစ်နေပြီး၊ သူ ဆောင်းထားသည့် ခမောက်က ဂျာမန်စစ်သံခမောက်လည်း မဟုတ်၊ အင်္ဂလိပ်သံခမောက်လည်း မဟုတ်ဘဲ မြန်မာစစ်သူကြီးတွေ ဆောင်းသည့် ခမောက် ဖြစ်နေသည်။

နံဘေးမှာ မြင်းဟိသံတွေ၊ မိုးရေတစ္ဆတ်တစ္ဆတ်ထဲ လူရာပေါင်းများစွာ ခြေချနင်းသံတွေ၊ လှည်းဘီးအမြောက်ကြီးတွေကို ညာသံပေးကာ တွန်းနေသံတွေ ညံ့ကာနေသည်။ သူ့ခေါင်းဆောင်းခမောက်က သူ့ခေါင်းထက်ကြီးနေကာ မကြာခဏ လည်ထွက်နေသဖြင့် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိမ်းထားရသေးတာကိုလည်း မှတ်မိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ပေါက်ကွဲသံတွေ...အော်ဟစ်သံတွေ ဆူညံကာ သူ့ရှေ့မှာ ချီတက်နေကြသည့် စစ်သားလေးငါးယောက် စွေခနဲ၊ ကော့ခနဲ လဲကျသွားတာကို မြင်လိုက်ရ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကမ္ဘာပျက်သလို ဖြစ်သွားကာ သူလည်း မြင်းကြီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး နီးရာ ကတုတ်ကျင်းတစ်ခုထဲ လိုမ့်ဝင်လိုက်သည်။ သူ့ကတုတ်ကျင်းရှေ့ ဝဲယာမှာ ကျည်ဆံတွေက မိုးပေါက်လို တဖောက်ဖောက် ကျနေကြသည်။ သူ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးရင်း ခါးကြားထဲမှ ပစ္စတိုကို ဆွဲထုတ်ကာ ပစ်သည်။

သို့သော် ကျည်ဆံက မထွက်၊ သူ့လက်ထဲမှာ ရောက်နေတာက

ပစ္စတိုမဟုတ်၊ ခရမ်းသီးတစ်လုံး ဖြစ်ကာနေ၏။ သူ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ဇောချွေးများပြန်ကာ အသည်းတဆတ်ဆတ် တုန်လျက် 'ငါ့တော့သေပြီ' ဟု တွေးနေချိန်တွင် သူ့ကတုတ်ကျင်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် လိုမ့်ဝင်လာ၏။ သူ ကြောက်လန့်တကြား ကြည့်တော့ ဝင်လာသူက အာနီးကြီးဖြစ်နေသည်။ အာနီးက လက်ထဲက သူ့မရှင်းဂန်းကြီးကို မီးပွင့်တွေ ဖြာသွားအောင် ထပစ်ပြီး ကတုတ်ကျင်းထဲ ပြန်ကာ ဝင်ပုနေသည်။ အာနီးတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချိတ်ထားသော သေနတ်တွေ ကလည်း မနည်း။ သူ ဝမ်းသာအားရနှင့်...

“ဟေ့ကောင် အာနီး...။ ငါ့ကို သေနတ်တစ်လက် ပေးစမ်းပါကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ပေးရမှာလဲ”

ကတုတ်ကျင်းရှေ့မှာ ဖွာခနဲဖြစ်သွားသော ကျည်ဆံတွေကို ကွေးကာရှောင်ရင်း အာနီးက ပြန်အော်သည်။ ဖွာထွက်သွားသော မြေမှုန့်တွေက သူ့မျက်နှာကို စင်သည်။ သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ဝင်သည်။ အော်သံဟစ်သံ၊ ပစ်ခတ်သံတွေနှင့်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်က ဆူညံကာ နေ၏။ သူ့ပါးစပ်ထဲဝင်သွားသော သဲတွေကို ထွေးထုတ်ကာ ကြိုးအော်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် အာနီး ပေးစမ်းပါကွာ...။ ငါ့သေနတ်က ခရမ်းသီး ဖြစ်နေလို့”

အာနီးက သူ့အော်သံကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကတုတ်ကျင်းပေါ်တက်ကာ တဘောင်းဘောင်း ပစ်ပြန်သည်။ သူ တိုက်ချင်လှပြီ။ သူလည်း ပစ်ချင်ခတ်ချင်လှပြီ။

“ဟေ့ကောင်...အာနီး။ ပေးဆို ပေးစမ်းကွာ...။ အားလုံး သေကုန်လိမ့်မယ်ကွ။ သိလား...။ ငါ့ကို သေနတ်တစ်လက်ပေး”

အာနီးက သူ့ကို စိတ်ပျက်သလိုကြည့်ရင်း သူ့ခါးကြားမှ ပစ္စတိုကို 'ဖလောက်'ခနဲ မြည်အောင်ချွတ်ပြီး လှမ်းပစ်ပေးလိုက်သည်။ Slomotionဖြင့် သူ့လက်ထဲကို 'ဖတ်'ဆို ရောက်လာသော သေနတ်ကို အားရပါးရဆုပ်ကိုင်ကာ သူ ကျည်ဆံတွေကြားမှ ထရပ်ပြီး ဒရစ်ပစ်သည်။

သို့သော်... သူ့သေနတ်က အာနီးတို့သေနတ်လို မီးတွေဘာတွေပွင့်ပြီး ထွက်မသွားဘဲ ကျည်ဆံက ငယ်ငယ်တုန်းက ဘောင်ဘောင်ဖောက်သလို 'ဖွတ်'ခနဲ 'ဖွတ်'ခနဲသာထွက်ပြီး သူ့အရှေ့တစ်လံလောက်မှာ ကျသည်။ စိတ်ထဲမှ အားမရလိုက်လေခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်လိုက်လေခြင်း။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့အရှေ့မှာ 'ဂုန်း'ခနဲ ဗုံးဆံတစ်ခုကျသည်။ သူ ထိတ်လန့်စွာ 'အား'ခနဲ အော်ကာ လေထဲ အသည်းတအေးအေးနှင့် မြှောက်တက်ကာ သွား၏။

သူ နိုးလာတာ ထို 'အား'ခနဲ အော်လိုက်သောအသံကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူ ချွေးတွေ ရွဲကာနေသည်။ ရင်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေကာ နေသည်။ ပထမ သူ မသေဘူးဆိုတာကို သိလိုက်ရတော့ တော်တော်ဝမ်းသာသွားသည်။ ဒုတိယ ဒါဟာ အိပ်မက်ပဲဆိုတာကို သိရတော့ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရ၏။ ဘာကြောင့် သူ့လက်ထဲက သေနတ်က ခရမ်းသီးဖြစ်နေရသနည်း။ သူပစ်လိုက်သော ကျည်ဆံတွေက ဘောင်ဘောင်ဖောက်သလို ဖြစ်နေရသနည်း။

အိပ်မက်သိမှ နိုးထသိသို့ ပြောင်းသည့်အချိန်တွင် ဘာမှ မဟုတ်တော့သော အိပ်မက်သိကို သူ မကျေမနပ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော ငါးမိနစ်ခန့်ကသာ ငါဟာ အိပ်မက်မက်နေတာဟု ကြိုသိလျှင် သူသည်

နံဘေးမှ အာနီးကို ကိုင်ပေါက်ကာ သေနတ်ကို လုယူပြီး လုံးဝကြောက်ရွံ့
ခြင်းမရှိဘဲ ကျည်ဆံတွေကြားထဲကို ပြေးဝင်ကာ ဒရစပ် ပစ်မိမှာ သေချာ
သည်။ သို့သော် အိပ်မက်ထဲမှာတုန်းကတော့ သူ ကြောက်နေခဲ့သည်။

ဒါ...အိပ်မက်ပဲ။ ငါမသေနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သိသိချင်း သူ
အတင်းပြန်အိပ်ကာ ထိုအိပ်မက်ကို ရအောင်ရှာသည်။ မိအောင်လိုက်
သည်။ သို့သော်...မရတော့။ သူ့အာရုံထဲမှာ ငှက်ကလေးတွေအော်သံ
ကိုသာ ကြားရသည်။ ရှေ့ကားလမ်းမမှာ ကားတစ်စင်း မောင်းသွားသံကို
သာ ကြားရသည်။ အိမ်အောက် မီးဖိုခန်းထဲက အမေ့အသံသဲ့သဲ့နှင့်
ငွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံကိုသာ ကြားရလေသည်။

ထောပတ်သုတ်တစ်ချပ်ကို ယူကာ ကိုက်သည်။ ဖေဖေနှုတ်ခမ်းမှာ ထောပတ်တွေ တော်တော်ပေကာသွား၏။

“ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်တာ မေမေ”

“တီးမစ်ထုတ်ပဲ ရှိမယ်သားရဲ့...။ သောက်မလား”

“အင်း...Ready Made ထုတ်တွေ သား ဘယ်တုန်းက သောက်ဖူးလို့လဲ”

“ဟေ့ကောင်...သားဦး။ မင်းကို ငါ စကားပြောစရာရှိတယ်”

အင်း...ဖေဖေလက်အောက်မှာ လုပ်ရတဲ့ Company ဝန်ထမ်းတွေတော့ ကံတော်တော်ဆိုးမှာပဲဟု သူ တွေးမိသည်။ ဖေဖေသည် သူ၏စေတနာကို ဘယ်တော့မှ လေသံဖြင့် မပြတတ်။ ပြတ်သားမှုနှင့်သာ ပြတတ်သည်။ သူ၏မေတ္တာကိုလည်း ဘယ်တော့မှ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုနှင့် မပြတတ်။ မာန်မာနနှင့်သာ ပြတတ်သူဖြစ်သည်။ ‘ဖေဖေနှုတ်ခမ်းမှာ ထောပတ်တွေ ကပ်နေတယ်’ဟု သူ ပြောပြချင်နေခဲ့သည်။

“ကိုလေး...ဒီကိစ္စကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါနော်”

မေမေကတော့ တောင်းပန်သလို ပြောသည်။ မေမေ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုသည် အကြည့်၊ စကားသံ၊ ဟန်အမူအယာမှာ အမြဲတမ်း ပါနေတတ်သည်။ ဒီနှစ်ယောက် ဘယ်လိုမျိုးများ ဖူးစာဆုံခဲ့ပါလိမ့်ဟု သူ တစ်ခါတစ်ခါ အပျင်းပြေ တွေးတွေးကြည့်တတ်သည်။

“ကိုယ် သိပါတယ်။ သားဦး...မင်းမှာ ရည်းစားရှိလား”

“ဗျာ...”

ထင်မှတ်မထားခဲ့သော မေးခွန်းကြောင့် သူ တော်တော်ကြောင်ကာ သွားသည်။ သို့သော် ဖေဖေက ထိုစကားကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ထပ်မပြောပါ။ ဖေဖေသည် ‘စကားကို နှစ်ခွန်းမပြောဘူး’ဆိုသည့်

ဆောင်ပုဒ်ကို အတိအကျလိုက်နာသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဖေဖေနှုတ်ခမ်း မှာ ထောပတ်တွေ ပေနေတယ်။

“ဒီလိုသားရဲ့...။ မင်းဖေဖေ မေးတာက သားမှာ ချစ်သူတွေ ဘာတွေ ရှိနေပြီလား...အဲဒါမျိုးမေးတာ”

“လုံးဝမရှိဘူး မေမေ။ မေမေတို့ ဘာသတင်း ကြားထားလို့ လဲ။ ဘယ်သူနဲ့ သားကို ထင်လို့လဲ။ ဘယ်သူက ဘာတွေပြောလို့လဲ”

သူ ပေါက်ကွဲသွားသည် ထင်သည်။ သူ့မှာ တကယ်လည်း ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ မရှိခဲ့။ ဘယ်သူက ဘာတွေ ဝင်ချွန်လိုက်လို့ ဖေဖေက ဒီစကားကို မေးရတာလဲ။

“မထင်ပါဘူး သားရယ်...။ ဘယ်သူကမှလဲ မပြောပါဘူး။ သားမှာ ရှိသလား မရှိဘူးလားဆိုတာ မေးတာပါ”

“ဟေ့ကောင်...သားဦး။ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့။ ငါမေးတာကိုပဲ ဖြေ”

“လုံးဝမရှိဘူး...။ တစ်စက်ကလေးတောင် မရှိဘူး”

“အေး...။ အဲဒါဆို မင်း...အိမ်ထောင်ပြုတော့”

“ခင်ဗျာ...”

သူ တကယ်ကြောင်ငေးကာ ဖေဖေကို ကြည့်မိခြင်းသာ ဖြစ်ပါ သည်။ ဒီတော့မှ ဖေဖေနှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ထောပတ်တွေ တော်တော် ပေနေပြီဆိုတာကို သိရ၏။ ဖေဖေစကားအဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ သူ လုံးဝ နားမလည်ပါ။ ရည်းစားတစ်စက်မှ မရှိဘူးဆိုတဲ့ လူကိုမှ ဘယ်နှယ့် အိမ်ထောင်ပြုခိုင်းနေရတာလဲ။

“ဪ...ကိုလေးကလည်း ဒုက္ခပဲ။ ဖြည်းဖြည်းပြောပါဆိုနေမှ။ ဒီလိုသားရေ...ဒီလို...။ သားက ကျောင်းပြီးတာလည်း တစ်နှစ်ကျော်ပြီ

ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘူး။ မေမေတို့ကလည်း အသက်ကြီးပြီ သားရယ်။ ဒီတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ သားဘဝဖြစ်ရအောင် အဲဒါ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ပြောတာ”

“ဟာ...သားက ဘယ်သူနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုရမှာတုန်း။ ဘာလဲ... ဖေဖေ့ Company မှာ သိပ်တော် သိပ်ထက်မြက်ပြီး ဖေဖေ့ကို အရမ်းရိုသေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့လား”

သူ့ဟာသက မအောင်မြင်ပါ။

ဖေဖေရော မေမေရော လုံးဝ မရယ်ကြ။ သူကလည်း မိဘပေးစားလို့ အိမ်ထောင်ပြုရတဲ့ဘဝကို အမုန်းဆုံး။

“တော်ပြီ မြလေး။ မင်း...ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့တော့။ ဒီမှာ သားဦး။ မင်း ပညာရှာခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ မင်း ဥစ္စာရှာဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူး။ သဘောကတော့ ဘာတာဝန်မှ မရှိလို့ ဘာမှ တာဝန်မယူတာပေါ့ကွာ။ ဒီတော့ မင်းကို လူ့ဘဝမှာ အကြီးလေးဆုံးတာဝန်ကို ငါပေးမယ်။ အဲဒါ အိမ်ထောင်တူတာဝန်ပဲ။ မင်း အိမ်ထောင်ပြုရမယ်”

“ဟာ...သားက ဘယ်သူနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုရမှာတုန်း ဖေဖေရ။ သားမှာက ဘာမှ မရှိတဲ့ဟာ”

“ငါစိစဉ်ပြီးသား။ မင်းထင်သလို ငါ့Companyက တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘူး”

“သား အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး ဖေဖေ။ အလုပ်လုပ်ဆို လုပ်ပါ့မယ်။ စိတ်ချပါ။ သား...ကြိုးစားပါ့မယ်”

ဖေဖေက ပေါင်မုန့်ကို ထောပတ်သုတ်နေရာမှ ရပ်ကာ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ တကယ်တော့ ဖေဖေ ပေါင်မုန့်ကို ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲ ထောပတ်သုတ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေနှုတ်ခမ်းမှာ

ထောပတ်တွေ ပေနေတယ်ဖေဖေ...။

“မင်းလို မနက်စာ စားပြီးရင် ထွက်၊ ည ပြန်ဝင်လာပြီးရင် အိပ်တတ်တဲ့ ကောင်မျိုးက ဘာစီးပွားရေးများ လုပ်ဦးမှာလဲ...သားဦး။ မင်းမှာ ဘာတာဝန်မှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ အေး...အဲဒီလိုလူမျိုးအတွက် အကောင်းဆုံး ငါစိစဉ်တာ...။ မင်းယူရမယ့် မင်းဇနီးလောင်းက ငါ့သူငယ်ချင်းသမီး... ကျောင်းဆရာမ။ ငါ သူ့ကို အားလုံးလေ့လာ ထားပြီးသား။ အေး... မင်းလည်း လေ့လာနိုင်တယ်။ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ကို တွေ့ရင် ဘာမကြိုက်ဘူးလဲဆိုတာ ငါ့ကို အကျိုးအကြောင်းနဲ့ ပြော...။ ဒါပဲ”

ဖေဖေက ဒေါသအရှိန်စကားပြောရင်း ထောပတ်တွေများသွား သော ပေါင်မုန့်ကို ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး ပလုပ်ပလောင်းစားကာ ကော်ဖီကို ဝှတ်ခနဲသောက်သည်။ ပြီးတော့ နာရီကို ကြည့်သည်။

“ကဲ...မြလေး။ ငါသွားတော့မယ်။ ကျန်တာတွေ မင်းဆက်ရှင်း ပြထားလိုက်”

ဖေဖေက ဝုန်းဆို ထထွက်သွားသည်။ ဖေဖေနှုတ်ခမ်းမှာ ထောပတ်တွေပေနေတာကို သူ မပြောလိုက်ရ။ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ သူ အမုန်းဆုံး ကော်ဖီကို ဖေဖေသောက်သလို တဝှတ်ဝှတ် မော့ချပစ် လိုက်သည်။ ဖေဖေကား ခြံထဲက ထွက်သွားသံဆုံးတော့မှ မေမေက သူ့ကို စကား စပြောသည်။

“ကောင်မလေးနာမည်က မြင့်မျိုးမြတ်တဲ့ သား။ ဣန္ဒြေလည်း ရှိတယ်၊ လှလည်း လှတယ်။ မိန်းကလေးလည်း ပီသတယ်။ သားဖေဖေ ငယ်သူငယ်ချင်းရဲ့ သမီးလေး။ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ကို ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးလ လောက်က ပြောင်းလာမှ သားဖေဖေနဲ့ ပြန်တွေ့ကြတာ။ သားထက်တော့

သုံးနှစ်လောက် ကြီးလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဟာ...ပျင်းစရာကြီး မေမေရာ”

“သား သူ့ကို မတွေ့ရသေးလို့ပါ။ သမီးလေးက မူလတန်းပြ ဆရာမလေး။ တော်တော်လိမ္မာတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“သားကရော မိုက်နေလို့လား မေမေရဲ့”

“ငါ့သားကလေးက မမိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီသမီးလေးလောက်လဲ မလိမ္မာတာ အမှန်ပဲ”

မေမေတောင် သမီးကလေးဖြစ်နေပြီဆိုတော့ အခြေအနေက သိပ်မလွယ်ဟု သူ ထင်သည်။ ညက ဒါကြောင့် အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တာကိုး...။

“သား တွေ့ချင်ရင် တွေ့ပေးမယ်လေ”

“ဟာ...မတွေ့ချင်သေးဘူး မေမေ။ ဖေဖေက လေ့လာပါဦးလို့ သားကို ခွင့်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား”

“အေးလေ...အဲဒါကြောင့် ပေးတွေ့ချင်တာပေါ့”

သူ တစ်ချက် ရယ်လိုက်မိသည်။

“မေမေ ဘာသိလို့လဲ။ ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေက ရှေ့တင်တစ် မျိုး ကွယ်ရာမှာတစ်မျိုးတွေ အများကြီးပဲ။ ဒါ...မင်းနဲ့လက်ထပ်ရမယ့် လူဆိုပြီး တွေ့ပေးမှတော့ သူက အကောင်းဆုံးတွေချည်းပဲ လုပ်ပြနေ မှာပေါ့”

မေမေက သူ့စကားကို တစ်ချက်စဉ်းစားကာ ပြုံးသည်။

“သားက ဘယ်လိုမျိုး တွေ့ချင်လို့လဲ”

“သားဟာ သူ့နဲ့လက်ထပ်ရမယ့် လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ မဟုတ်ဘဲ သာမန်အနေနဲ့ပဲ တွေ့ချင်တယ်။ ဒါမှ သူ့ရဲ့ပကတိ ရိုးသားမှုကို

မြင်ရမှာပေါ့။ ဖေဖေကို အဲဒါတော့ မေမေ ရအောင် ပြောပေး။”

မေမေက သူ့ကိုပြုံးပြီး ငေးကြည့်ကာ ရင်ခွင်ထဲဆွဲထည့်ရင်း ချစ်ကြည်စွာ ခေါင်းကလေးကို အသာပွတ်ရင်း ဆိုသည်။

“သားရယ်...။ ရွှေမှန်ရင် မှတ်ကျောက်နဲ့ပဲ ပွတ်ပွတ်၊ ငရဲမီးနဲ့ပဲ စားစား လမ်းဘေးက ကျောက်နဲ့ပဲပွတ်ပွတ် အတူတူပါပဲ သားရဲ့”

သူကတော့ မေမေရင်ခွင်ထဲမှာ ပြုံးနေလိုက်ပြီးမှ...

“မေမေမှတ်ကျောက်နဲ့ သားမှတ်ကျောက် တူဦးမှပေါ့။ ယူရမှာ က သားဆိုတော့ သားကိုတော့ ခွင့်ပေးပါ မေမေ”

“ကဲ...ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်။ သားဖေဖေကို ပြောပြပေးပါ့မယ်”

မေမေက အပြုံးဖြင့် သူ့ဦးခေါင်းကို ပွတ်ကာ ပြောသည်။ မေမေအပြုံးက မင်းဘယ်လိုပုံစံနဲ့တွေ့တွေ့ အဲဒီကောင်မလေးဘက်က မေမေတို့က ယုံပြီးသားဆိုသော အဓိပ္ပါယ်ပါသည့်အပြုံးဆိုတာကို သူ ကောင်းကောင်းသိပါသည်။

အခန်း(၂)

“အေး...အဲဒါဆို သူ့အကြောင်း ငါ့ကို မင်းသိသလောက် ပြောပြကွာ...ပေစီ”

ပေစီက ‘အဟမ်း...ဟမ်း’ဟု သူ့လည်ချောင်းကို သူ ရှင်းသည်။ ပေစီက သူ နည်းနည်းအရေးပါသွားပြီဆိုလျှင် ဒီလိုပဲ အထာကလေး နည်းနည်းတော့ ကိုင်တတ်သည်။

“နာမည်က မြတ်မျိုးမြတ်ဆိုလား။ မျိုးမြတ်မြင့်ဆိုလားတော့ မသိဘူးကွ။ သူတို့တစ်ရပ်ကွက်လုံးကတော့ ဆရာမလေးလို့ပဲ ခေါ်ကြ တယ်။ ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲကို ပြောင်းလာတာ သိပ်မကြာသေးဘူးကွ။ သူ့အဖေကြီးက တရားသူကြီးဟောင်းတဲ့။ လှတာတော့ သေအောင်လှ

တာ။ ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်ပြောစရာ မရှိဘူး။ ဆံပင်တွေကလည်း ခြေဖျားလောက်အထိ ရှည်တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ ငါတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရင် အဖြူအစိမ်းနဲ့ ဆံထုံးနဲ့ချည်းပဲ။ သူ ဘယ်လောက်လှသလဲဆိုရင် အဟမ်း...”

ပေစိက ထုံးစံအတိုင်း ခွဲကို ဟတ်ကာထွေးပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှို့နေပြန်သည်။ ဒီကောင်မလေးတွေ နေတဲ့ ရပ်ကွက်ကဆိုလို့ ပေစိ တစ်ယောက်တည်းသာရှိသဖြင့် သားဦး စိတ်ရှည်ရှည်ထားကာ နားထောင် နေရသည်။

“ကိုအောင်ဇင်တို့ဖွင့်တဲ့ အောင်မောင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဘာဆိုင်လို့တုန်း ပေစိရ”

“ဆိုင်တာပေါ့ကွ...။ အဲဒီဆိုင်က အရင်တုန်းက ဘယ်သူမှ ထိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ အခု ဆရာမကလေးက အဲဒီဆိုင်ရှေ့က နေ့တိုင်း ဖြတ်ပြီး ကျောင်းကိုသွားမှ မနက် ၉ နာရီဆို လူပြည့်နေပြီ။ ညနေ ၃နာရီဆို လူပြည့်နေပြီ။ ကဲ...ငါ ဒီဆိုင်ကို မရောက်တဲ့နေ့တွေက အဲဒီမှာ သွားထိုင်နေလို့ကွ။ အဲ...ဟိုလေ...အခု မင်းနဲ့ ဒီလိုပတ်သက် နေပြီဆိုရင်တော့ ငါ မထိုင်တော့ပါဘူး”

“ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလို့ မင်းကို ပြောပြီးပြီ ပေစိ။ ကဲ...အဲဒီ မိန်းမ လှတာအပြင် ထပ်ပြောဦးကွာ”

ပေစိက မျက်လုံးပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် စဉ်းစားသည်။ သူ့ကို မောင်မျိုးနှင့် ကိုဝင်းမော်က တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ငါက လှတာပဲသိတာကွ။ ကျန်တာက သူ့အဖေကြီးက တရား သူကြီးဟောင်းကွ...။ ပြီးတော့...အရမ်းတည်တယ်။ ရပ်ကွက် သာရေး

နာရေးတွေ ဘာတွေမှာ ဝင်လုပ်တယ်။ သူတို့အိမ်က ဂန္ဓမာလမ်းချိုး ကလေးနားက တစ်ထပ်တိုက်ပုကလေး။ သူတို့က သစ်သားအိမ်ကလေး ကို ဝယ်ပြီးမှ ပြင်ဆောက်ထားတာ။ ငါသိတာ ဒါပဲ။ ပေးစားရင် ယူသာယူလိုက် သူငယ်ချင်း။ ဆရာမလေးက အရမ်းလှတယ်”

“လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ငါဖြစ်နေတာ အဲဒါပဲ။ အဲဒါကို တိုင်ပင်ဖို့ လာတာ။ ငါ...ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ စိတ်ညစ်တယ်ကွာ”

ကိုဝင်းမော်က သူ့ကို ပြုံးကာ ကြည့်နေတာကို မြင်တော့ သားဦး စိတ်ထဲမှာ မခံချင်ဖြစ်သွားသည်။ ကိုဝင်းမော်ပြုံးပုံက အမေပြုံးပုံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။ ဒီလောက် သတင်းကြီးသည့် မင်းသမီးကို မဖြစ် မနေ လက်ထပ်ရတော့မည့်အရေးမှာ စိတ်ထဲက ကြိတ်ဝမ်းသာနေပြီး အပြင်မှာ အိုက်တင်ခံနေတာပါဆိုသည့် အပြုံးမျိုး။

ကိုဝင်းမော်က သူတို့အုပ်စုထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံး။ စာအဖတ် ဆုံး။ အတွေ့အကြုံလည်း တည်ငြိမ်အရင့်ကျက်ဆုံးမို့ အားလုံးက လေးစား ရိုသေကြသည်။ ကိုဝင်းမော်က စကားနည်းသည်။ ပြောသမျှ စကားက လည်း အမှားနည်းသည်။ ကိုဝင်းမော်သည် ရုပ်အချောကြီး မဟုတ် သော်လည်း တည်ငြိမ်ဖြောင့်မတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ဟု သူ ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုဝင်းမော်အပြုံးကို ပို၍ မခံချင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြုံးတာလဲ ကိုဝင်းမော်”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ညီရာ။ မင်းဇာတ်လမ်းကို ဆက်စရာရှိတာ ဆက်ပါဦး။ ပြီးရင်...ပြောမှာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ဇာတ်က ဆက်စရာမရှိဘူး ကိုဝင်းမော်။ ဖေဖေကို အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်ရဲကြဘူး။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို အခု

ဒီမိန်းမနဲ့ ပေးစားမယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီမိန်းမကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး။ အိမ်ထောင်လည်း မပြုချင်သေးဘူး။ ကျွန်တော် အခုလိုပဲ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နေချင်သေးတယ်။ ကျွန်တော် ဝါသနာပါတဲ့ Chess ကို ဆက်ထိုးချင်သေးတယ်။ အုတ်ခုံပေါ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းအော်ဆိုရတဲ့ အရသာမျိုးကို ဘယ်လောက်လှတဲ့ မိန်းမက ပေးနိုင်မလဲ။ ကျွန်တော် လုံးဝ အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်ပဲ...။ ကျွန်တော့်ပြဿနာက ဒါပဲ”

ကိုဝင်းမော်က ဘာမှမပြောဘဲ ထပ်ပြီးနေပြီး ဖောင်မျိုးက ဝင်ကာပြောသည်။ သူပြောသည့်လေသံထဲမှာ ဒေါသနှင့် ယုံကြည်ချက် ပါသည်ဆိုတာကိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေပါ သိလိမ့်မည်။

“သားဦး...။ အဲဒီစကားကို ဆရာမလေးကို မြင်ပြီးမှ ပြောပါ လား။ ကိုယ်တောင် သွားကြည့်ပြီးပြီကွ။ တော်တော်မှည့်တယ်။ မှည့်တာမှ သူ မှည့်တာကို မြင်ရင် ချက်ချင်းပြုတ်ကျလာမှာစိုးလို့ ဟောဒီ ရင်ဘတ် ကြီးနဲ့ ခံပေးချင်လောက်အောင်ကို မှည့်တာ”

“ဟေ့ကောင်...။ သူ့ဘာသာ စင်ဒီကလော့ဖို့(ထ)လောက် ချောချော၊ နီကိုးကစ်မင်းလောက်လှလှ ငါပြောချင်တာက အိမ်ထောင် မပြုချင်သေးတာ။ အဲဒီအတွက် ငါ သူ့ကို ငြင်းတာ။ အေး...ငါ အိမ်ထောင်ပြုချင်လာရင် သူ့ရဲ့ အဆတစ်ရာလောက်မလှတဲ့ မိန်းမကို လည်း ယူချင်ရင်ယူမှာပဲ...။ မှတ်ထား”

သူ့ရဲ့ ဒေါသတကြီးစကားဆုံးတော့ ကိုဝင်းမော် အားရပါးရ ရယ်သံကို ကြားရသည်။ ကိုဝင်းမော်က သူ့ခေါင်းကို ချစ်စနိုးပုတ်ကာ ရယ်သည့်အတွက် သူ့ကို လှောင်ရယ် ရယ်တာ မဟုတ်ဟု သားဦးထင် သည်။

“သားဦး...သားဦး...။ ဘာမှပြဿနာ မဟုတ်တာကို ပြဿနာ သိပ်လုပ်တာပဲ”

“လူ့ဘဝမှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက် ကို လိုချင်ရင်သာ ခက်တာကွ။ မလိုချင်ရင် ဘာမှမခက်ဘူး”

“ဟာ...ဖေဖေစိစဉ်တာကို ကျွန်တော်က မလိုချင်ဘူးပြောရင် ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားရမှာပေါ့”

“မလိုပါဘူး ညီရာ...။ မင်းပြောတဲ့ ပုံစံအရဆို မင်းနဲ့ ဒီ မိန်းကလေး မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ မိဘချင်း စိစဉ်တာပဲရှိတယ်။ မင်းက လေ့လာဖို့ဆိုပြီး အချိန်ဆွဲထားတယ်။ မင်းက မင်းအဖေရဲ့စကားကို မဖယ်ရဲဘူး...။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ကိုဝင်းမော်။ ကျွန်တော် မလိမ့်ဘူး”

“အေး...ညီ မှတ်ထား။ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ တစ်ဖက်တည်း နဲ့လည်း မရဘူး။ ကဲ...မင်းကို အဲဒီမိန်းကလေးက မယူနိုင်ပါဘူးလို့ ငြင်းရင်...မင်းဆန္ဒ ပြည့်ပြီ မဟုတ်လား”

ကိုဝင်းမော်စကားကြောင့် သားဦး ကြောင်သွားသည်။ တစ်ချက် ငြိမ်ပြီးစဉ်းစားတော့ ဟုတ်နေသည်။ ပေစိကပင် ဝင်၍ ‘အေးလေ...။ သူကချည်း ငြင်းနေတယ်။ ဟိုဘက်ကဖြင့် သူ့ကို ယူပါစေဦး’ဟု ဝင်ကာ ပြောသည်။ သူ ကိုဝင်းမော်ပြောတာကို အလေးအနက် ထပ်စဉ်းစား သည်။

“ဟိုဘက်ကလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ မိဘစကားကို မဖယ်ရဲတဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...ကိုဝင်းမော်”

“အေး...အဲဒါလည်း ထည့်စဉ်းစားရမှာပေါ့။ ဒီမှာ ညီ...မင်း မှတ်ထား။ မိန်းမတို့မည်သည် သူတို့အထင်မကြီးတဲ့ လူကို ဘယ်တော့မှ

ယောက်ျားမတော်ဘူး မှတ်ထား။ ဒီတော့ မင်း သူ့ကို မလိုချင်ရင် သူ အထင်မကြီးအောင်နေ...။ ဒါပဲ”

ကိုဝင်းမော်စကားဆုံးတော့ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အကြောင်းအရာတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်ကာ သွားသည်။ စကားလုံးတွေက ပြေးလွှားသွားကြ၏။ အံ့ခဲနေသော သူ့ဦးနှောက်သည် အရာရာ ရှင်းလင်းလွယ်ကူသွားသည်။

“ဟုတ်ပြီ ကိုဝင်းမော်...။ သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က မတွေ့ ဖူးကြ သေးတော့ အခုနေ သူ အထင်သေးအောင် လုပ်ထားလိုက်ရင် စေ့စပ်တဲ့ အခါ သူ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝလက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

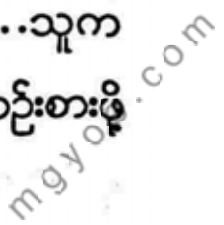
“ဒါပေါ့ကွာ...။ မင်းလည်း Chess သမားတစ်ယောက်ပဲ။ တစ်ကွက်ပြရင် Ending အထိ မြင်တတ်ပါတယ်။ ပြဿနာက အေးဆေး ပါ”

သူ တော်တော်လေးကို ပျော်ရွှင်သွားသည်။

မိန်းမတစ်ယောက် အထင်သေးအောင် လုပ်စရာ ဘာတွေရှိ သနည်း။ လှပသော၊ တည်ကြည်သော၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော၊ မိမိ၏ ကျွန်ုပ်ကို စောင့်ထိန်းသော၊ မိဘကို ချစ်မြတ်နိုးသော သူလို မိန်းကလေး တစ်ယောက် အထင်သေးအောင် လုပ်စရာတွေက အများကြီး။ သူ့ ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်ကာလာသည်။

“ဟုတ်ပြီဗျာ...။ အဲဒီအစီအစဉ်ကို မနက်ဖြန်က စမယ်”

“မင်း မှားတယ် ညီ။ မနက်ဖြန်မှာ မင်းလုပ်ရမှာက ပေစီရယ် မောင်မျိုးရယ်ကို ခေါ်ပြီး သူ့ကို သွားကြည့်ရဦးမှာ။ အခု...သူက အဖြူ ရထားလို့ e4 စတွန်းတာ ကိုယ်က ဘာနဲ့ခုခံမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားဖို့ မင်း သူ့အကြောင်းကို သိထားသင့်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုဝင်းမော်။ မနက်ဖြန် သူ့ကို အရင်လေ့လာပါ မယ်။ ဟေ့ကောင် ပေစိ...။ မနက်ဖြန် ဒီဆိုင်မှာဆုံပြီး အောင်မောင်း ဆိုင်ကို သွားမယ်ကွာ”

ပေစိက နှုတ်ခမ်းကို အောက်သို့ကွေးကာ အမြင်ကပ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် မဲ့ကာပြသည်။ သူကတော့ ရင်ထဲမှာ ပေါ့ကာ ပျော်နေမိသည်။ မောင်မျိုးက...

“ငါရော...မလိုက်ရတော့ဘူးလားကွ။ မင်းတို့ကိစ္စက စိတ်ဝင်စား စရာ ကောင်းနေလို့ပါ”

“ဟာ...ပါတာပေါ့ကွ။ ကိုဝင်းမော်ပါ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“မနက်ဖြန်တော့ ကိုယ်မအားဘူးညီရာ။ အိမ်တစ်အိမ် အပ်ထား တဲ့ကိစ္စ ရှိလို့”

ကိုဝင်းမော်၏ဖခင်က လက်သမားဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကိုဝင်း မော်ကလည်း ယခင်က လက်သမားဆရာ လုပ်သည်။ အခုတော့...လက် သမားအုပ်ဟု ခေါ်ရမည့် ကန်ထရိုက် အသေးစားကလေးတွေကို သူ ကိုယ်တိုင် ကန်ထရိုက်ယူကာ ဦးစီးဆောက်လုပ်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကိုဝင်းမော်သည် သူတို့ထဲမှာ သူနှင့် အကောင်းဆုံး Chess ပြိုင်ဖက် လည်း ဖြစ်သည်။

“တစ်ခုတော့သတိပေးမယ် ညီရာ...။ Opening မှာ တစ်ကွက် ချင်း ရွှေ့ပါ။ အမှားတော့ မပါစေနဲ့”

“စိတ်ချ ကိုဝင်းမော်...။ တိုင်ပင်စရာရှိတာကိုလည်း အားလုံးကို တိုင်ပင်မှာပါ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မလုပ်ပါဘူး”

ထိုနေ့က နေရောင်ခြည်သည် ကမ္ဘာမြေပေါ်ကို အရင်နေ့တွေ
ကလိုပဲ ကျရောက်ခဲ့တာ သေချာပါသည်။ သို့သော် သားဦးစိတ်ထဲတွင်
အနည်းအကျဉ်း ထူးဆန်းနေခဲ့သည်။ နေရောင်ခြည်သည် ပိုတောက်ပ
နေသလိုလို နူးညံ့နေသလို သစ်ပင်ကြီးများပေါ်တွင် နေရောင်ဝင်နေပုံက
နွဲ့နွဲ့လျလျနှင့် ကဗျာပဲ ဆန်နေသလိုလို ထင်ရသည်။

ဒီလိုဖြစ်နေခြင်းသည် မြင့်မျိုးမြတ်အတွက် သူ ရင်ခုန်နေခြင်း
မဟုတ်ဆိုတာတော့ ကျိန်းသေသည်။ ရင်ခုန်သည်ဆိုလျှင်တောင်မှ ကိစ္စ
အသစ်အဆန်းတစ်ခုကို ကိုယ်တိုင်ကြုံရတော့မည့် လူငယ်တစ်ယောက်
၏ သွေးကြွသော ရင်ခုန်သံဟုသာ သူ ထင်သည်။ မြင့်မျိုးမြတ်ဆိုသော
နာမည်ကို ကြားရကတည်းက သူ အမြင်ကပ်သည်။ ဒီလိုကိန်းကြီး
ခန်းကြီး နာမည်မျိုးတွေကို သူ မုန်းလေ့ရှိသည်။ သူ့ကို သားဦးဟုသာ
လူတိုင်းက သိကြသော်လည်း သူ့အမည်က သားဦးမဟုတ်ပါ။ သားဦးဆို
တာက သူ့ကို မွေးပြီးတော့ သူ့မိခင်ဖခင်တို့က ချစ်စနိုးခေါ်ကြသော
အိမ်နာမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ကျတော့ သူ့ကို ဗေဒင်ဆရာ ဘာညာတွေနှင့် တွက်ချက်
ကာ 'ချစ်နေမြဲ'ဆိုသော နာမည်ကို ပေးကြသည်။ သူက ထိုနာမည်

ကို မုန်းသည်။ ထိုနာမည်ကို ကျောင်းအပ်ခြင်း၊ သန်းခေါင်စာရင်းလုပ်ခြင်းနှင့် မှတ်ပုံတင်ကတ် အတွင်းမှာသာ ထားသည်။ မည်သူနှင့် တွေ့တွေ့သူက သားဦးဆိုသောနာမည်နှင့်သာ မိတ်ဆက်လေ့ရှိ၏။ သူ ကျောင်းတက်ခဲ့သည့်တစ်လျှောက်လုံး သူ့ကို သားဦးဟုသာ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး သိကြသည်။ ချစ်နေမြဲဆိုသော နာမည်ကို မည်သူမှ မသိကြ။ ပေစိနှင့် မောင်မျိုးတို့ကတော့ သိကြသည်။ သို့သော် တစ်ခါမှ မခေါ်ကြ။ သူ့ကို အခုနေ...ချစ်နေမြဲဟု နောက်က လှမ်းခေါ်လျှင်လည်း သူ လှည့်ကြည့်မိလိမ့်မည် မထင်။ စာထဲပေထဲတွင် ‘အမည်သညာ ခေါ်စရာ ကား’ဟု ပါရှိသည့်အတွက် ခေါ်သောအသံသာလျှင် အမည်စစ်ဟု သားဦး ထင်သည်။ အဖေနှင့်အမေပင် ထိုချစ်နေမြဲကြီးကို ပေးသာ ပေးထားသည် မခေါ်ကြ။

အခု ‘မြင့်မျိုးမြတ်’ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို အမည်ကြားရုံနှင့် သူ နည်းနည်းအထင်သေးခဲ့တာ ထိုနာမည်ကိစ္စလည်း ပါလိမ့်မည်ထင်သည်။ နာမည်တွေ ဘယ်လောက်အဓိပ္ပါယ်ရှိရှိ၊ လူကိုယ်တိုင် အဓိပ္ပါယ် ရှိမှဟု သူက ထင်သည်။

တွေးရင်းနှင့်ပင် မောင်မျိုးတို့နှင့် ချိန်းထားသော ‘အောင်မောင်း’ ဆိုင်သို့ ရောက်သွားသည်။

“နောက်ကျလိုက်တာကွာ...မင်းကလဲ”

မောင်မျိုးက မကျေမနပ်နှင့် ဆိုသည်။ မောင်မျိုးက ဟိုးတခြား တစ်ဘက်ရပ်ကွက်က ဖြစ်သဖြင့် သူ့ထက်စာလျှင် အောင်မောင်းဆီကို လာရတာ ပိုဝေးပါသည်။ သို့သော် ဒီကောင့်မှာက စက်ဘီးရှိသည်။ မောင်မျိုးက သူတို့နှင့်တွေ့လျှင် သူစီးနေကျ ဘဲလ်ကလွဲ၍ အဆင်တန်ဆာ ဘာမှမပါသော ကျင့်ဘီးခေါ်သည့် (ဆင်ဘီးဟုလည်းခေါ်ကြသည်)

စက်ဘီးကို စီးမလာဘဲ ပန်းပွားတွေ၊ ကတ္တီပါ လည်စီးတွေ၊ လယ်သာ ဆိုဖာတွေ စသည့် စက်ဘီးတစ်စီးတွင် ဆင်၍ရသမျှ အကုန်ဆင်ထားသော သူညီမ လီလီလှ၏ စက်ဘီးကို ယူလာသဖြင့် သူပြုံးရသေးသည်။ မြင့်မျိုးမြတ်သည် ဒီလောက်အထိ စွမ်းအားရှိသလားဟုလည်း တွေးနေမိသည်။ အပြန်ကျလျှင် ဒီကောင်ကို အိမ်လိုက်ပို့ခိုင်းဦးမှဟုလည်း တစ်ဆက်တည်း တွေးမိရင်း မြင့်မျိုးမြတ်ကိုလည်း တွေ့ချင်လာသည်။

“မင်းတို့ပြောတော့ ကိုးနာရီမှဆို...။ အခုမှ ရှစ်နာရီနှစ်ဆယ်ပဲ ရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...မင်းကို မျှော်ရတာ ငါတို့ စိတ်ပင်ပန်းလို့ ပြောတာ”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးနေလိုက်သည်။ ပေစိက မှာပေးသဖြင့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ရောက်လာသည်။ သောက်ကြည့်တော့ လက်ဖက်ရည်က တော်တော်ညံ့သည်။

“ဟေ့ကောင်...။ ဟိုရှေ့ဝိုင်းကို တွေ့လား။ အဲဒါ အားလုံး ဆရာမလေးချည်းပဲ”

ပေစိပြသည့်နေရာကို လှမ်းကြည့်တော့ လူငါးယောက်ကို တွေ့သည်။ သူ့ထက်တော့ အသက်ကြီးပုံ ရသည်။ တချို့ဆိုလျှင် သုံးဆယ်ကျော်တွေ ရှိလောက်ပြီ။

“ပြီးတော့ ဟိုပုဏ္ဏကွယ်ကဝိုင်း...။ အဲဒါလဲ ဆရာမလေးပဲ”

သူ လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးကာ သွားသည်။

“ဟ...အဖိုးကြီးတွေပါလားကွ။ ဟုတ်ရဲ့လား”

“သူတို့က ငယ်ငယ်တုန်းက ရင်ခုန်သံကို ပြန်ခံစားစေချင်တာ

ရယ်၊ ဖြစ်ပျက်ကို ရှုချင်တာရယ်၊ ရင်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြောစရာစကားလေး တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းရအောင်ရယ် နေမှာပေါ့ကွာ”

မောင်မျိုးက ဝင်ကာ ဟာသလုပ်သည်။ သူ လှမ်းကြည့်တော့ အဖိုးကြီးတွေက စကားပြောလိုက်၊ လမ်းမကို ငေးလိုက် လုပ်နေကြ၏။

“တို့တစ်ဝိုင်းကျော်ကလည်း ဆရာမလေးပဲ”

ပေစိက နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့်ဆိုသည်။ သူက မျက်လုံးအသာဝေ့ကြည့်တော့ သူ့ထက် အသက်ငယ်ပုံရသည့် ကောင်လေးတွေကိုတွေ့ရသည်။ ဒီဇိုင်းတွေက အမှိုက်စား။ ဆံပင်ပုံစံတွေက တစ်ယောက်တစ်မျိုး။ နားသံသီးတွေ ဘာတွေဝတ်လို့၊ တချို့က စီးကရက် သောက်တတ်ကာစ ပုံစံမျိုးနှင့် မီးခိုးတွေကို အလကား မှုတ်ထုတ်လို့။ သူတို့ဝိုင်းဘေးနားက ကုလားမလေးယောက်ကတော့ လက်ဖက်ရည် နှစ်ခွက်ကို ရေနွေးရောကာ ခွဲသောက်ကြရင်း...ကုလားလိုရော ဗမာလိုပါ စကားများလျက်ရှိသည်။

“ငါတို့ဘေးက ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းပဲ ဆရာမလေး မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“အမှန်ပဲ ပြောရရင်တော့ တစ်ဆိုင်လုံး ဆရာမလေးပါပဲကွာ”

သူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ လမ်းမကို ငေးကာ ကြည့်နေမိသည်။ လူနေစိပ်သည့် ရပ်ကွက်မို့ တစ်လမ်းလုံး ရှုပ်ယှက်ခတ်ကာ နေသည်။ ဘဲလ်သံတညံ့ညံ့နှင့် ဆိုက်ကားတွေ၊ ဈေးသည်တွေ မနက်ဖက် အလုပ်ဆင်းသည့် မိန်းကလေးတွေ၊ တောင်းကြီးတောင်းငယ် ရွက်သွားကြသူတွေ၊ ကျောင်းတက်ဖို့သွားကြတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ၊ ဆိုက်ကားဂိတ်၊ ကားမှတ်တိုင်နှင့် တခြားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေက ဖွင့်သော သီချင်းသံတွေနှင့် ရှေ့လမ်းသည် စည်ကားကာ ဆူညံရှုပ်ထွေးနေလေ

သည်။

“ပြောပြန်ရင်လည်း အပိုဖြစ်နေဦးမယ်။ ရှေ့က ဆိုင်ထဲက လူတွေ တော်တော်များများကလဲ...”

“ကဲ...တော်ပါတော့ သူငယ်ချင်းရာ...ထားလိုက်ပါတော့”

သူ့စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းမခံချင်ဖြစ်သွားတာလားဟု သူ တွေးနေမိသည်။ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုစိတ်ကြောင့်ပင် သူ ဒီမိန်းမကို လုံးဝမယူတော့ဆိုသည့် သန္နိဋ္ဌာန်က ပို၍ခိုင်မာသွားသည်။ စရိုက်အမျိုးမျိုးနှင့် လူအမျိုးမျိုးက တစ်ဖက်သတ်နှစ်သက်နေသော မိန်းကလေးမျိုးကို သူ လက်ထပ်ချင်စိတ် မရှိပါ။ ပေစိတို့ရပ်ကွက်က သူတို့ရပ်ကွက်ထက် စာလျှင် ဘဝကို နေ့စဉ်ရင်ဆိုင်နေရသောလူတွေ ပိုများသည်။ ဒီလို ရပ်ကွက်မျိုးမှာ နာမည်ကြီးသော မိန်းကလေးမျိုးကို သူ့စိတ်ထဲက သိပ်မလေးစားချင်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဆိုင်ထဲမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကာသွား၏။ စားပွဲထိုးကလေးတွေက ‘လာပြီဟေ့...လာပြီ’ဟုအော်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ ပြေးဝင်ကြသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ ကိုယ့်ပုံစံနှင့်ကိုယ် နေနေကြသော လူတွေ ချက်ချင်း ပုံစံပြောင်းသွားကြသည်။ ဆိုင်က ဖွင့်ထားသော ကြာနီကန်ပရိတ်ခွေရပ်သွားသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ‘ငွေသော်တာရောင်ခြည်... ထိန်လင်းတော့သည်... ဘုံကြီးပြတ်တဲ့ မိုးနတ်မဒီ...’ ဆိုသော သီချင်းသံ ထွက်ကာလာသည်။

လူတွေရှုပ်နေသော လမ်းမပေါ်မှာ ပုံမှန်ခြေလှမ်းများနှင့် လျှောက်သွားသော ဆရာမကို သားဦး သေသေချာချာကြည့်သည်။ ကြည့်သည်ဆိုပေမဲ့ ဆိုင်ထဲက တခြားလူတွေလို ပျော်ဝင်ခံစားခြင်းမျိုး မဟုတ်။ လေ့လာမှတ်သားစိတ်နှင့် ကြည့်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဆရာမလေးသည် မနိမ့်မမြင့်၊ မပိန်မဝ၊ မဖြူမညိုနှင့် အပြစ်
 ခြောက်ပါး ကင်းလွတ်သည်ဟု ပြောနိုင်သည်။ မျက်နှာကလည်း အပြစ်
 ပြောစရာမရှိ။ သူ့ကို လူတွေဝိုင်းကြည့်နေတာကို သူ အသေအချာ
 သိသော်လည်း မျက်ဝန်းနှင့်နှုတ်ခမ်းတွေက မာန်တင်းထားခြင်း၊ ဘယ်သူ့
 ကိုမှ ဂရုစိုက်စရာမလိုဟု မထိမဲ့မြင်ထားခြင်း မရှိ။ မျက်လုံးပေါင်း
 များစွာ သူ့ကို ခံစားနေသည့်အတွက် ရှက်ရွံ့စိုးရိမ်ခြင်းလည်း အလျင်းမရှိ၊
 ကြိမ်ခြင်းကလေးကို အသာကိုင်ကာ ပုံမှန်ခြေလှမ်းမျိုးနှင့်ပင် ဆိုင်ရှေ့မှ
 ဖြတ်ကာ လျှောက်သွားခဲ့သည်။

မေမေ ဘာကြောင့် ဒီမိန်းကလေးကို ချွေးမတော်ချင်နေရတာလဲ
 ဆိုတာကို သားဦး နည်းနည်းသဘောပေါက်သွားသည်။ မြင့်မျိုးမြတ်
 မြင်ကွင်းက လွန်သွားတော့ ဟိုနှစ်ယောက်ကို စကားပြောဖို့ လှည့်ကြည့်
 တော့ ဒီနှစ်ကောင် ဆရာမဆီက မျက်နှာမခွါကြသေးတာကို တွေ့ရတော့
 သူ တော်တော်စိတ်ဓာတ်ကျကာသွားသည်။ ရေနွေးတစ်ခွက် ယူသောက်ပြီး
 ခွက်ကို တမင်အသံမြည်အောင် ဆောင့်ချပစ်လိုက်တော့မှ ဒီကောင်တွေ
 လှည့်ကြည့်ကာ မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်ကာသွားကြသည်။

“အဟီး Sorry ကွာ...။ ငါလည်း မင်းအတွက် သေသေချာချာ
 ကြည့်ပေးနေမိတာနဲ့...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး...။ ရပါတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ သားဦး။ မင်း စိတ်ပြောင်းသွားပြီ မဟုတ်လား”
 မောင်မျိုးက သူ ကြည့်နေတာကို အရှက်ပြေသဘောနှင့်
 မေးခွန်း လှမ်းထုတ်သည်။

“မပြောင်းပါဘူး။ သူ လှတယ်ဆိုတာ ငါ ဝန်ခံပါတယ်။
 ဒါပေမဲ့ ငါ မိန်းမ မယူချင်သေးတာလည်း အမှန်ပဲ။ အင်း... ဒီပုံစံအတိုင်း

ဆိုရင်တော့ ငါတို့ လုပ်ရကိုင်ရမှာ သတိထားရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါတို့လုပ်ရမှာတွေက ကိုယ်ထိလက်ရောက်တွေ ပါတယ်။ ငါ သူ့ကို မယူချင်တာဘဲ ရှိတယ်။ သိက္ခာကျအောင်တော့ မလုပ်ချင်ဘူး”

“မင်းက စိတ်မပြောင်းဘဲ မူလအစီအစဉ်အတိုင်းပဲပေါ့။ မင်း ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲ သားဦး”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အထင်သေးမယ့် ရွံ့စရာ ကြောက် စရာကောင်းမဲ့ကိစ္စတွေကို စဉ်းစားလို့ရသမျှ ငါ ချရေးထားတာ အခု ငါးဆယ်လောက်တော့ရှိတယ်။ အဲဒီအထဲက အဆင်ပြေမယ့်ဟာတစ်ခုပေါ့။ ငါ့အစီအစဉ်မှာ မင်းတို့ ကူညီရမှာတွေလည်းပါတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

ပေစိနဲ့ မောင်မျိုးထံမှ ချက်ချင်းစကားသံ ထွက်မလာကြ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်ကာ စဉ်းစားနေကြသည်။ သူတို့ ဘာစဉ်းစားနေကြသည်ဆိုတာကို သားဦး တွေးမိပါသည်။

“မင်းတို့က ဆရာမလေးရဲ့ အမုန်းကို ခံစရာမလိုပါဘူး။ ငါ့ကို ကူညီပေးရုံ ဇာတ်ပို့ပါ။ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာက မင်းတို့နဲ့ ဆရာမလေးတောင် ခင်ချင်ရင် ခင်သွားနိုင်တယ်...။ စိတ်မပူပါနဲ့”

“ငါ စဉ်းစားတာ အဲဒါမဟုတ်ပါဘူး။ မင်း ပွဲကြမ်းကြီးတွေ လျှောက်လုပ်လို့ ပြဿနာတက်ပြီး လူကြီးတွေသိကုန်ရင်...”

“စိတ်ချပါ...။ ပါးပါးလေးပဲ လုပ်မှာပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ပါးပါး လေးက တည့်ပြောတာထက် ထိရောက်တယ်ဆိုတာကို ငါသိတယ် ပေစိ”

ပေစိက လေးလေးနက်နက် ခေါင်းကို ညိတ်သည်။ မောင်မျိုးက ‘မင်း ဘယ်နေ့မှလဲ’ဟု မေးသည်။

“နောက် နှစ်ရက်နေရင် အစီအစဉ် စမယ်။ မနက်ဖြန်အားရင် မင်းတို့ ငါ့ဆီလာခဲ့ဦး။ တိုင်ပင်စရာ ရှိလို့...။ တချို့ဟာတွေက ဇာတ်တိုက် ထားမှ ပိုကောင်းမှာ...”

“OK စိတ်ချ။ ငါတို့လာခဲ့မယ်။ ဒါနဲ့...မင်း မနက်ဖြန် ဆက်ပြီး ဆရာမလေးကို မလေ့လာတော့ဘူးလား”

“မလိုတော့ဘူး သူငယ်ချင်း။ ငါ့အတွက်က ဒီတစ်မနက်နဲ့တင် လုံလောက်ပါတယ်”

အခန်း(၃)

ညနေခင်းဝင်ကာစကလေးမှာ မြင့်မျိုးမြတ် အေးဆေးစွာ လမ်း
လျှောက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ တာဝန်ကျသော ကျောင်းကလေးနှင့်
အိမ်က ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်လျှင် ရောက်သည်။ ဖေဖေ
က ပန်းကမ္ဘာဘီးကလေး ဝယ်ပေးမည်ဟု ပြောတုန်းက သူ ငြင်းလိုက်
သည်။ စက်ဘီးစီးတာထက်စာလျှင် လမ်းလျှောက်တာကို သူ ပိုသဘော
ကျကြောင်း ပြန်ပြောတော့ ဖေဖေက ပြုံးသည်။

“စက်ဘီးနဲ့ဆိုတော့ ရည်းစားစကားလိုက်ပြောတာတွေ ဘာတွေ
မကြုံတော့ဘူးပေါ့ သမီးရဲ့”

ဖေဖေက ရည်းစားစကားအပြောခံချင်နေလို့လား ဆိုသော

mgayoe.com

သဘောနှင့် သူ့ကို ပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။ စခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေ သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘနှစ်ပါး ဆုံးမစကားကို အမြဲနားထောင် ခဲ့သော သူ့ကို အမြဲတမ်း ယုံကြည်ပါသည်။ မေမေအမွေရသည့် ခြံကြီး ကို နေနိုင်လျက်နှင့် ရောင်းကာ သူ့ကျောင်းနှင့်နီးသော ဒီရပ်ကွက်ကလေး ကို သူ့အတွက် တမင်ပြောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြောင်းကာစကတော့ ရည်းစားစကား လိုက်အပြောခံရတာမျိုး တစ်ပတ်ကို တစ်ကြိမ်တော့ ကြုံတတ်သည်။ သူ ပြန်ပြောပြတိုင်း ဖေဖေက ဘယ်တော့မှ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာမဖြစ်တတ်။

“အင်း...ဒါ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်း ကြုံရမယ့် ကိစ္စပဲ။ ငါ့သမီးက ပိုလှတော့ ပိုကြုံရမှာပေါ့။ အတွေ့အကြုံတစ်ခုလို သဘောထားသမီး။ တစ်ခုပဲ ဖေဖေ သမီးကို သတိပေးချင်တာက ဘယ်ယောက်ျားလေးမျိုးကိုမှ အရှက်ရအောင် မလုပ်နဲ့သမီး။ သမီးကို ဖေဖေ စိတ်ချပါတယ်”

ဖေဖေပြောသည့်သဘောကို သူ နားလည်ပါသည်။ တတ်နိုင်သမျှ ထိုနည်းအတိုင်းပင် ဖြေရှင်းခဲ့တာ အောင်မြင်တာက များသည်။ ကျောင်း ကိုရောက်ပြီး တစ်လခန့်စာသင်ပြီးတော့ စာသိပ်မလိုက်နိုင်သော ကျောင်း သားတွေကို အိမ်ခေါ်ကာ စာသင်ပေးသည်။ ပထမတော့ ကျူရှင် ပေးသည်ဟု ထင်ကာ ကျောင်းသားမိဘတွေက တွန့်ဆုတ်နေကြသေး၏။ နောက်...မဟုတ်မှန်းသိတော့မှ လိုလားကြည်ဖြူစွာ လက်ခံကြသည်။

ဒီတော့ စာလိုက်နိုင်သော ကျောင်းသားမိဘတွေကလည်း သူတို့ ကလေးကိုပါ သင်ပေးရန် အပ်နှံကြပြန်သည်။ မိဘဆိုတာ ကိုယ့်သား သမီးကို တော်သည်ထက် ပိုတော်ချင်သည့်ဆန္ဒက အမြဲရှိသည် မဟုတ် လား။ ဒီလိုနှင့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆိုလျှင် သူ့အိမ်မှာ ကျောင်းသား

လေးဆယ်ခန့် (တစ်တန်းလုံးနီးပါး)နှင့် ဆူညံပျော်ရွှင်လျက်ရှိသည်။ ဒီလို သူ စိစဉ်တာကို မြေးမရှိသေးဘဲ ကလေးသိပ်ချစ်သော မေမေက မကန့်ကွက်ယုံမက သူ့ကျောင်းသားတွေကို သကြားလုံးကျွေးရ၊ ချောကလက်ကျွေးရ၊ ပါမုန့်အုန်းနို့ဆမ်း တိုက်ရ၊ ဘဲသားဆန်ပြုတ်တိုက်ရနှင့် ပျော်ရွှင်နေလေ့ရှိသည်။

ကျောင်းသားတစ်ယောက်တစ်လေ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ မလာလျှင် မေမေသည် စိတ်ပူနေတတ်သည်။ တဖျစ်တောက်တောက်နှင့်ရှိသည်။ ဖျားသလား၊ နာသလားနှင့် နောက်နေ့ ထိုကျောင်းသားရှိရာအိမ်သို့ မေမေ ရောက်အောင်သွားလေသည်။

ဒီလိုနှင့် သူ့သတင်းက တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို ပျံ့ကာသွားသည်။ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက သူ့ကို လေးစားခင်မင်လာကြသည်။ ‘ရုပ်ကလေးက လည်းလှ၊ စိတ်ကလေးကလည်း လှတဲ့ ဆရာမလေး’ဟု ကြင်နာမှု ပိုလာကြ၏။ သူ ကျောင်းသွားရင် လမ်းမှာနှုတ်ဆက်ကြတဲ့ ကျောင်းသား မိဘတွေက မနည်း။ ထိုအချိန်မှစပြီး သူ့ကို လိုက်စကားပြောကြသော အရည်အတွက် သိသိသာသာ ကျဆင်းသွားကြသည်။ ထိုလူများသည် သူတို့တူ၊ တူမများနှင့် အိမ်နီးချင်းကလေးများကို စနေ၊ တနင်္ဂနွေမှာ ကျောင်းလာပို့သူတွေ ဖြစ်သွားကြသည်။ ဒီအကြောင်းကို ပြောပြတော့ ဖေဖေက ပြုံးသည်။

“အဲဒါ သွယ်ဝိုက်သောနည်းနဲ့ သမီး အောင်နိုင်လိုက်တာပဲ၊ ဖေဖေ သဘောကျတယ်”

“အာ...အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရာ...။ သမီးက သမီး စေတနာနဲ့ သမီးလုပ်တာပါ”

“အဲဒါပေါ့...။ အဲဒါကိုပဲ ဖေဖေပြောတာလေ။ အဲဒီစေတနာကပဲ

သမီးကို ပြန်ပြီး အကျိုးပေးတယ် ခေါ်ရမှာပေါ့။ ဒါမှ တကယ်နိုင်တာ”
ဒီလိုနှင့် မြင့်မျိုးမြတ်သည် ငြိမ်းချမ်းအေးဆေးစွာ ကျောင်းသွား
ကျောင်းပြန်ရသော သုခကို ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီနေ့တော့...ကျောင်းအပြန် နည်းနည်းနောက်ကျသည်။ သူ့
အတန်းထဲက ထင်လင်းကျော်ဆိုသည့် ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်
ကျောင်းနှစ်ရက်မတက်သဖြင့် အိမ်ကို သွားမေးနေရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။
ကလေးက နွေအကုန်မိုးအကူးမှာ တစ်ခေါင်းလုံး အပူဘုကြီးတွေ ပေါက်
ကာနေသည်။ ပေါင်မှာရော၊ ချိုင်းမှာရော...။ ခေါင်းမှာဆို အများဆုံး
ဖြစ်သည်။

အဖေအမေတွေ ပြောသည့်စကား၊ ဘိုးအေဘွားအေတွေ ပြော
သည့်စကားကို သူ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နားထောင်ပေးရသည်။ သူ
ကိုယ်တိုင် လာသည့်အတွက် ကလေးမိဘတွေကလည်း ဝမ်းသာကာ
လက်ဖက်ကျွေး၊ မုန့်ကျွေးနေကြသဖြင့် သူ မှန်းထားချိန်ထက် နောက်ကျ
သွားသော်လည်း အိမ်က မေမေတို့ စိတ်ပူမှာကို သူ မစိုးရိမ်မိပါ။
ကျောင်းမှာကတည်းက မေမေ့ကို Phone ဆက်ကာ ပြောထားပြီးသား
ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားအိမ်ကို သူသွားရင် ဒီလိုပဲ ကြာတတ်တယ်ဆို
တာကို မေမေ သိပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆုံး လေးနာရီထိုးပြီးတော့မှ ကလေးကို ကျောင်းစာ
အတွက် စိတ်မပူရန်ပြောကာ စကားအတင်းဖြတ်ပြီး ပြန်ခဲ့ရသည်။
အရင်တုန်းကဆိုလျှင်တော့ ကျောင်းအပြန်တွင် မူယာဆိုသော ကလေးမ
လေးနှင့် အတူပြန်တတ်သည်။ ဒီနေ့ အိမ်ဝင်စရာရှိသဖြင့် ထိုကျောင်းသူ
ကလေးကို အရင် ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။ သို့သော်လည်း မြင့်မျိုးမြတ်
ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကျမှု ဘာမှမရှိပါ။ ထုံးစံအတိုင်း အေးအေး

ဆေးဆေးသာ လျှောက်လာခဲ့သည်။

စက်ရုံကွေ့ကိုရောက်တော့ ညနေငါးနာရီထိုးလှပြီ။ မိုးနည်းနည်း အုံ့နေသဖြင့် အတန်ငယ်တော့ မှောင်သည်။ စက်ရုံကွေ့လမ်းက လူနည်းနည်းပြတ်သည်။ ယခင်က ချည်စက်တစ်လုံးရှိပြီး အခု မလည်နိုင်တော့သဖြင့် ရပ်ထားကြသည်။ အုတ်တံတိုင်းတွေ အပြည့်ကာထားပြီး လူနေအိမ်မရှိသဖြင့် လူပြတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် စိတ်ပူစရာမရှိပါ။ ထိုလမ်းကလေးလွန်လျှင် သူ့နေသော လမ်းထိပ်ကို ရောက်ပြီဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ့နောက်ကျောကို ဆတ်ခနဲ အတွန်းခံရပြီး ယိုင်ထွက်အသွားတွင် သူ့လက်ထဲမှဆွဲခြင်းကို အတင်းဖြုတ်ယူသွားတာ ခံလိုက်ရလေသည်။ ရုတ်တရက်မို့ သူ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်။ သတိရတော့မှ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဆွဲခြင်း အလှူခံလိုက်ရပြီ ဆိုတာကို သတိရကာ အထိတ်တလန့်ဖြင့် အော်မိသည်။

“လာကြပါဦး...။ ကျွန်မဆွဲခြင်းကို လှသွားလို့...။ ဆွဲခြင်းလှသွားလို့...။ ကယ်ကြပါဦး...”

သူ့အော်သံကြောင့် ဆွဲခြင်းယူပြေးသူက တုန်ခနဲရပ်သည်။ သူ ပိုကြောက်သွားပြီး ထပ်ကြုံးအော်မိသည်။

“ကယ်ကြပါဦး...။ ကယ်ကြပါဦးရှင်...။ ဟောဒီမှာ ကျွန်မ ဆွဲခြင်းကို...”

ထိုအချိန်မှာပင် ဆွဲခြင်းလှသွားသူက သူ့ထံ ပြန်ပြေးလာသဖြင့် သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာအန္တရာယ်ပေးတော့မည်ဟု ထင်ကာ မျက်နှာရှေ့ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ရအောင်ကာကွယ်ရင်း ‘အား’ ခနဲ အော်လိုက်မိသည်။

“ဟာ...ဆရာမ။ မအော်ပါနဲ့...မအော်ပါနဲ့...။ ကျွန်တော် ဆေးဖိုးပြတ်နေလို့ လှမိတာပါ ဆရာမရယ်...။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အား...မလာနဲ့...မလာနဲ့”

“ဟာ...ဆရာမကလည်း မအော်ပါနဲ့ဆို...။ ရော့ဗျာ...ရော့
...ရော့ ခင်ဗျားဆွဲခြင်း။ တော်တော်အသံပြတာပဲ။ တောက်...”

မှိတ်ထားသောမျက်စေ့ ပြန်အဖွင့် ရိပ်ခနဲ ဆွဲခြင်းကို ပစ်ပေးသွား
တာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒီတော့မှ ရဲရဲဖွင့်ကြည့်တော့ ဆွဲခြင်းက မြေကြီးပေါ်
ကျနေပြီ။ ကျောင်းခေါ်ချိန်စာအုပ်ရော ထမင်းချိုင့် ကျောင်းသား သုံးလေး
ယောက်စာအုပ်၊ ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် ရေခွေးခွက်။ အားလုံး မြေကြီးပေါ်မှာ
ပြန်ကြနေကြသည်။ သူတုန်ယင်နေသောလက်၊ ကြောက်ရွံ့နေသော
ရင်ခုန်သံဖြင့် ပစ္စည်းတွေကို ကောက်ယူရန်ထိုင်တုန်း...

‘ဆရာမ ဘာဖြစ်တာလဲ...ဘာဖြစ်တာလဲ’ ဆိုသောအသံနှင့်
ပြေးလာကြသံတွေ ကြားရသည်။

“ဆရာမ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟို...ကျွန်မ...ကျွန်မ...ဆွဲခြင်းကိုလုလို့။ အဲဒါ...”

“အခုပြေးသွားတဲ့ ကောင်လား။ ဟုတ်လား...ဆရာမ။
ဟေ့ကောင်...လိုက်ကွာ...။ လိုက်...လိုက်”

နောက်ကရောက်လာသူ နှစ်ယောက်က ဒေါသနှင့် လိုက်ရန်ပြင်
သည်။ သူ ပစ္စည်းတွေ မကောက်နိုင်သေးဘဲ ထိုလူနှစ်ယောက်ကို
ကမန်းကတန်း တားရသည်။

“နေပါစေ...နေပါစေတော့။ ကျွန်မပစ္စည်းတွေ ပြန်ပေးသွား
ပါတယ်...။ နေပါစေတော့”

“တောက်...ရပ်ကွက်သိက္ခာကျတယ်ကွာ။ ဟေ့ကောင် ပေစိ။
အဲဒါ...ဟိုကောင် ဆေးသမားမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...မောင်မျိုး ဒီကောင်ပဲ။ တောက်...မမိလိုက်တာ

နာတယ်ကွာ။ ဒီကောင်ကွာ...လုပ်ရက်တယ်။ ဆရာမကိုမှ...”

ရင်တုန်ပန်းတုန်နှင့် ပစ္စည်းတွေကောက်နေတုန်း နောက်ရောက်လာသူနှစ်ယောက်က သူမပစ္စည်းတွေကို ဝိုင်းထည့်ပေးကြပါသည်။ သူ့ကို ကူညီမည့်သူနှစ်ဦး ရောက်လာသဖြင့် မြင့်မျိုးမြတ် တော်တော်စိတ်ထိန်းနိုင်သွားပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်...ရပါပြီ။ ကိစ္စမရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်မလည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့...”

“ရတယ် ဆရာမ။ ကိစ္စမရှိဘူး...။ ဒီကောင် တော်တော်ကို အခြေအနေဆိုးနေပြီ ပေစီ”

မောင်မျိုးက ဆရာမလေးဆွဲခြင်းကို ပေးရင်း ပေစီကို ပြောသည်။ ပေစီက မျက်နှာကို ရှုံ့ကာ ခေါင်းကိုရမ်းရင်း...

“ဆေးကြောင်နေတာလား...ဆေးပြတ်နေတာလားမှ မသိတာ။ အရင်က ဒီလောက်မဆိုးပါဘူး။ ကဲ...ဆရာမ ဘာမှ မပူနဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်အထိ လိုက်ပို့မယ် သိလား။ ဆရာမလေးအိမ်ကို သိပါတယ်...စိတ်ချ ဆရာမ။ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်မှာတော့ ဆရာမလေးကို ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံဘူး”

“ရပါတယ်...။ ကျွန်မဘာသာ သွားပါ့မယ်”

“ဟာ...မလုပ်ပါနဲ့ဆရာမ။ ဒီလိုကောင်မျိုးက ယုံရတာမဟုတ်ဘူး။ ရှေ့မှာ ချောင်းရင် ချောင်းနေမှာ...။ မမိလိုက်တာ နာတယ်ကွာ”

သူမ ဘာမှမပြောနိုင်တော့။ အဖော်ရှိနေတာ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးလိုသာ သဘောထားပြီး အိမ်ကို ပြန်ရောက်ဖို့သာ စိတ်စောရင်း လျှောက်လာရသည်။ ရပ်ကွက်ကစောင့်ရှောက်လို့ တော်သေးတာပေါ့ဟု...စိတ်ကိုလျှော့ကာ လမ်းလျှောက်ရသည်။ သူ့ကို ကူညီသူတွေ

ကတော့ မမိလိုက်သော လူအကြောင်းကို ပြောနေကြသည်။ အသာ ကြည့်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး လူရည်သန့်ကလေးတွေဖြစ်သည်။ အသက် ကတော့ သူ့ထက် ငယ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ စိတ်အေးလက်အေး ဖြစ်သွား ပြီမို့ ရင်ခုန်သံပြန်ငြိမ်ကာ စကားမှန်မှန် ပြောနိုင်ပြီဖြစ်သည်။

“ခုနက ကောင်လေးကို ဒီက သိလား”

“ဟား...သိတာပေါ့။ သိတာမှ ငယ်ပေါင်းသိတာဆရာမရေ...။ သူက ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က။ ဆရာမ အခု စာသင်တဲ့ကျောင်းမှာ သူငယ် တန်းကနေ လေးတန်းအထိ အတူတက်ခဲ့တာ...။ လေးတန်းအောင် တော့မှ သူ့အဖေက မြို့ထဲကကျောင်းမှာ ပြောင်းထားလို့ ကွဲသွားတာ။ ပိုက်ဆံရှိ သားသမီးလေ...ဆရာမရဲ့။ အခုတော့ ဒီဘဝရောက်နေတာပဲ”

“မိဘနဲ့မဆိုင်ပါဘူးကွာ...။ ဒီကောင်ကိုက ဗီပီတာပါ။ ဆရာမ မှတ်မိလိုက်လား”

ပေစီအမေးကို ဆရာမက ချက်ချင်းမဖြေဘဲ စဉ်းစားကာ နေ သေးသည်။ ‘ဝုန်း’ခနဲ အတွန်းခံရပြီး ရိပ်ခနဲ သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာသူ။ သို့သော် မျက်နှာကတော့ ဖြူဖြူစင်စင်ကလေးပါပဲ...။ မပီပိုးတဝါး သာရှိသည်။

“သေသေချာချာတော့ မသိဘူး။ ရိပ်ခနဲပဲတွေ့ရတာ...။ သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာနေတာ ဆရာမရဲ့။ ဒီကောင့်မိဘတွေက သိပ်ချမ်းသာတာ။ ဒီကောင့်နာမည်က သားဦးတဲ့။ သားတစ်ယောက် တည်းရှိတော့ အရမ်းအလိုလိုက်ရင်းနဲ့ နောက်ဆုံး ဒီဘဝရောက်တာပဲ။ မိဘအပြစ်ပေါ့ ဆရာမလေးရာ...။ အခုကျမှ ဘာမှ လုပ်လို့မရတော့ဘူး။ ဒီလောက်အခြေအနေဆိုးနေတာပဲ ကြည့်တော့”

မောင်မျိုးစကားဆုံးတော့ ပေစိက ဝင်သည်။

“မင်းကသာ ပြောနေ...။ သူ့မိဘကတော့ သူ့ကို စန်းတင်လိုက်တာမှ သူ့သားလောက်တော်တာ မရှိတော့သလောက်ပဲ။ သူ့သားက ဖြင့် ပိုက်ဆံအိတ်လုတဲ့အဆင့် ရောက်နေပြီ”

“သူ့မိဘတွေ မသိကြဘူးလား”

ဆရာမလေးအမေးကို ပေစိတို့ ဘာဖြေရမှန်း မသိ။ ဒါပေမဲ့ မောင်မျိုးက အခြေအနေကို တွက်ကာ ဖြေသည်။

“သိမှာပေါ့...။ ဒါပေမဲ့ ငွေချမ်းသာတော့ ဒီလိုပါပဲလေ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မပြောကြဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်က မိအောင်ဖမ်းပြီး ထောင်ထဲပို့ချင်တာ။ ဒါမှ...သူ့မိဘတွေလည်း အမှန်ကို သိသွားမှာ”

“အို...ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ဒါမျိုးတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့ဦး။ ဒီကောင်လေးကြည့်ရတာလည်း ငယ်ပါသေးတယ်။ ဆုံးမချိန် ရှိဦးမှာပါ။ ကဲ...ကျွန်မ လမ်းထိပ်လည်းရောက်ပြီ။ ပြဿနာ မရှိတော့ပါဘူး။ ကူညီတာ ကျေးဇူးပါပဲနော်”

“ဆရာမရယ်...နောက်နေ့တော့ အဖော်တစ်ယောက်နဲ့သွားပါ။ တကယ်လို့ ဆရာမမှာ အဖော်မရှိဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်နဲ့ ဒီကောင်က...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး...နောက်နေ့ မေမေ့ကို လာကြိုဖို့ပြောရမှာပေါ့။ ရပါတယ်...။ ကျေးဇူးပဲနော်”

အိမ်ရောက်တော့ တော်တော်ကြီးကို နောက်ကျနေသော မြင့်မျိုး မြတ်နောက်သို့ မေမေက လိုက်ရန် စီစဉ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ သူမ ဘာမှ မပြောသေးဘဲ ရေအရင်ချိုးကာ မိသားစု ထမင်းစားကြသည်။ ထမင်းမစားခင် သူ့ကြုံခဲ့သောကိစ္စကို ပြောပြလိုက်လျှင် အဖေနှင့်အမေ ထမင်း

စားပျက်သွားမှာကို သူ စိုးရိမ်သည့်အတွက်ဖြစ်သည်။ ထမင်းစားပြီးလို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ နာနတ်သီးစိတ်နှင့် ပျားရည်ဆမ်းထားသော အစားကို အချိုတည်းတော့မှ သူက အေးဆေးစွာ ကြုံသမျှကိစ္စကို ပြောပြသည်။ စကားဆုံးတော့ သူနှင့်ပတ်သက်လျှင် အမြဲတမ်း အေးဆေးတတ်သူ ဖေဖေပင်လျှင် တော်တော်စိတ်ပူသွားဟန်တူသည်။

“ဟ...ဒါမျိုးကတော့ တော်တော်တရားလွန်တာပဲ။ ဟိုဘက် ရပ်ကွက် ဘယ်အိမ်ကဆိုတာ သမီး သိသလား”

“မသိဘူး ဖေဖေ။ ကြုံလို့လုပ်တာမျိုးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ။ သမီးအိတ်ထဲမှာ ငွေကလည်း သိပ်ပါတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ငွေက အရေးမကြီးဘူးသမီး။ မတော်လို့ သမီးတစ်ခုခု အနာ တရဖြစ်ရင် ဖေဖေတို့ ရင်ကျိုးရမှာ။ ကဲ...အမေကြီး မနက်ဖြန်ကစပြီး သမီးကို ကြိုဖို့ပို့ဖို့လုပ်တော့။ ကျန်တာတွေ အရေးမကြီးဘူး။ ဟုတ်ပြီ လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကဲ...သမီး ဖေဖေပြောတာ ကြားတယ်နော်”
မြင့်မျိုးမြတ် ဘာမှ ပြန်မပြောမိ။ ဖေဖေက မနက် ရှစ်နာရီ လောက်မှာ သူ့ရှယ်ယာဝင်ထားသော Company သို့ သွားတတ်သည်။ မေမေက သူ့ကို ကိုးနာရီလောက် ပို့ရမှာဆိုတော့ ဖေဖေ မနက်စာ စားဖို့များ ဒုက္ခရောက်နေမလား။

“ဖေဖေမနက်စာအတွက်များ မေမေ ဒုက္ခရောက်နေမလား”

“မရောက်ဘူးကွ။ မနက်ကို ဖေဖေ ဖြစ်သလိုစားသွားလိုက်မယ်။ ညနေမှာ သမီးကို မကြိုခင် အမေကြီးက ညနေဈေးသွားရင်း နောက် နေ့မနက်အတွက် ဟင်းကြိုဝယ်ထားပေါ့။ ဟုတ်ပြီလား...။ အင်း...မိသ အလိုလိုက်တဲ့ ခေတ်ကာလသားသမီးများ တော်တော်ကြောက်ဖို့ ကောင်း

ပါလား”

ဖေဖေစကားက မှန်ပါသည်။ ရိပ်ခနဲ ဝဲခနဲ တွေ့လိုက်ရသည့် မျက်နှာကို သူ အသေအချာ မမှတ်မိသော်လည်း ဗီအေရ ဆိုးဝါးကြမ်း တမ်းနေသော လူဆိုးမဟုတ်ဆိုတာတော့ သိသာသည်။ မိဘက ငွေကြေး ချမ်းသာပါလျက်နဲ့ ဘာကြောင့်များ မိုက်နေရတာလဲ...ဟု သူ တွေးနေ မိသည်။

စိစဉ်ခဲ့သမျှ တော်တော်လေး အဆင်ပြေခဲ့သော်လည်း အဓိက ကိစ္စနှစ်ခုက သူလိုချင်သလို မရသည့်အတွက် သားဦး စိတ်ပျက်နေ ခဲ့သည်။

ပထမတစ်ချက်က သူ့နာမည်ကို ‘သားဦး’ဟု ပြောခဲ့သည့်ကိစ္စ။

“ငါတို့ကလည်း မင်းကို ခေါ်နေကျနာမည်ပဲ နှုတ်က ထွက်တာ ကွ။ ချစ်နေမြဲဆိုတာကြီးကို သတိကို မရဘူး”

မောင်မျိုးပြောတာ မှန်ပါသည်။ နေ့စဉ် တွေ့နေသော အဖေနှင့် အမေပင် မခေါ်သည့်ကိစ္စ သူငယ်ချင်းတွေကို အပြစ်တင်နေစရာမရှိ။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကလည်း သိပ်အရေးမကြီးလှ။ အဖေနှင့်အမေသည်ပင် လျှင် မင်္ဂလာစကားပြောကြမည်ဆိုလျှင် ‘သားဦး’ဆိုသောနာမည်ကိုပဲ သုံးမှာ သေချာသည်။ ခက်နေသည်ကိစ္စက ဆရာမလေးက သူ့ကို မမှတ်မိလိုက်ဘူးဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

ဒါကလည်း ရုတ်တရက် ကြောက်လန့်သွားချိန်မှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျန်သည့်ရလဒ်တွေကတော့ မဆိုး လှ။ နောက်နေ့မှာ သူ့မိခင် လိုက်ပို့မည်ဆိုတာကလည်း ကောင်းနေ သည်။ နှစ်ယောက်ဆိုတော့ ပိုသေချာတာပေါ့ဟု သားဦး တွေးလိုက်

သည်။

“ငါ...မင်းတို့ကို အပြစ်မတင်ပါဘူးကွာ...။ နှစ်ထပ်ရှိမှ မှတ်မိ ဆိုတာ ဗမာစကားပုံမှာလည်း ရှိတာပဲ။ တို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြိုးစား ကြသေးတာပေါ့။ နောက်ထပ်အစီအစဉ်သစ်တစ်ခု ဆိုပါတော့?”

“မင်း ဘာထပ်လုပ်ဦးမှာလဲ သားဦး။ ငါ...ငါတို့ကရော ပါဦးမှာ လား?”

အထိတ်တလန့်မေးနေသော မောင်မျိုးကို ကြည့်ကာ သားဦး ရယ်ချလိုက်သည်။

“ပါရမှာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ချပါကွာ...။ ဆရာမလေးက မင်းတို့ကို ပိုတောင် ခင်သွားဦးမှာ။ ငါက ငါလိုချင်တာပဲ ရချင်တာ...။ သူ ငါ့ကို မှတ်မိရအောင်လေ။ ဒါဆို ပြဿနာက ပြီးပြီ”

“မနက်ဖြန်ပဲလား သားဦး။ အစီအစဉ်က ဘာလဲ”

ပေစိစကားကို သူ ရုတ်တရက်ပြန်မပြောဘဲ သူ့ရှာထားသည့် မိန်းကလေး မုန်းတီးရေး အစီအစဉ်အကြောင်းအရာတွေကို ပြန်စဉ်းစား နေမိသည်။ အမှန်တော့ မိန်းမတစ်ယောက် မုန်းဖို့ဆိုတာ တော်တော် ကို လွယ်ပါသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွာ။ နွေမှာ အရမ်းပူတော့ လူတွေက မိုးကို တကြတယ်။ ပထမဦးဆုံး စရွာတဲ့မိုးက အရသာအရှိဆုံး၊ အမှတ်မိဆုံးပဲ။ အေး...မိုးဆိုတာ နေ့တိုင်းရွာနေရင်လည်း လူတွေ စိတ်ညစ်ကြပြန်ရော။ မှတ်မိစေချင်ရင် ရက်ခြားကလေး ရွာပေးရတယ်။ ဒီတော့...နောက် နှစ်ရက်ခြားမှာ ဒုတိယအစီအစဉ်ကို စမယ်။ အေး...စမဲ့နေမှာ ဘာဆိုတာ မင်းတို့ကို မနက်ခင်း ပြောမယ်ကွာ”

“ဘာလဲ သားဦး...။ မင်းက ငါတို့ကို မယုံကြည်တဲ့ သဘော

mg yoe . com

လား”

မောင်မျိုးက ဒေါသတကြီးမေးသည်။ သို့သော် သူ မှန်ပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာက ဒီလောက်လှသည့် ဆရာမလေးနှင့် ရင်းနှီးသွားသော သူတို့ဆီက ကျွန်တော့်စကားတွေ၊ အစီအစဉ်တွေ ပေါက်ကြားသွားမှာ ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေသည်ဟု ထင်ဟန်တူသည်။

“မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း...။ ငါလည်း ငါရွေးထားတဲ့နည်းပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်ထဲက ဘယ်နည်းကို သုံးရမှန်း မသိသေးလို့ပါ။ ငါရွေး ပြီးတာနဲ့ မင်းတို့ကို တိုင်ပင်မှာပါ။ စိတ်ချ...”

ဒီနေ့ မိုးက ညနေခင်းမှ ဖွဲဖွဲကလေးရွာသည်။

ဟိုအရင်ကလိုနေ့မျိုးဆိုလျှင်တော့ ဒေါ်မြသိ အပြင်ထွက်ဖို့ မဆို ထားနှင့် ဆေးပူပူတွေလိမ်းကာ အိပ်ရာထဲမှာ ကွေးနေရုံသာရှိသည်။ အခုတော့ သမီးအတွက် စိတ်မချ။ အသက် ၅၀ ကျော်အရွယ်မှ ရသည့် အဆစ်အမြစ်တွေကိုက်ခြင်း၊ အအေးထဲထွက်ပြီးလျှင် အိပ်မရ အောင် အကြောတက်ခြင်း ဝေဒနာတွေကိုလည်း ဂရုမစိုက်အား။ လူပြတ် သောလမ်းမှာ သမီးကလေးကို ကြိုဖို့တစ်ခုသာ စိတ်ဝင်စားရသည်။

Dove ထီးကလေးကို ဆောင်းကာ အိမ်ကို တံခါးပိတ်ပြီး ခပ်သွက်သွက်ထွက်ရင်း သမီးကလေးအတွက် အဖော်ကောင်းတစ်ယောက် ရဖို့ အမြန်စီစဉ်မှပဲဆိုတာကိုလည်း စဉ်းစားမိသည်။ သူ့မှာ လင်သားသာ ရှိခဲ့လျှင် သူ ဒီလိုမိုးရေထဲကို ထွက်စရာမလိုတော့။ သမီးကညာ အခါ မလင့်စေခဲ့ဆိုတာလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား...။

အတွေးနဲ့လာရင်း သမီးကို လုကြသည်ဟူသော စက်ရုံကွေ့ ထိပ်က ညောင်ပင်ကြီးနားကို ရောက်တော့ ရင်ထဲမှာ ထိတ်သွားသေး၏။ 'ငါ့လို အဘွားကြီးတော့ ဘယ်သူမှ မလုပါဘူး' ဟု စိတ်ကိုတင်းကာ လျှောက်ရသည်။ သမီးတို့ဖေဖေ မှာထားသည့်အတိုင်း ရှိသမျှ လက်ဝတ်

ပစ္စည်းတွေကို အကုန်ချွတ်ထားခဲ့သဖြင့် ဒေါ်မြင့်သိမှာ လုစရာဆိုလို့ ထီးတစ်ချောင်းသာ ရှိပါသည်။ ကြောက်ကြောက်နှင့်ကြည့်တော့မှ ညောင်ပင်ကြီးခြေရင်းမှာ လူတစ်ယောက် လဲနေတာကို မြင်ရ၏။ ရင်ထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားကာ အသိဉာဏ်ကို အမြန်ထိန်းရသည်။ ဒေါ်မြသိ ဒီနေရာ မရောက်ခင်ဘဲ ရိုက်ပြီးလှသွားလေသလား...။

အတွေးမဆုံးခင်မှာပင် လဲနေသူက ‘အင့်’ခနဲ ငြီးကာ တစ်ဘက်သို့ လှည့်သည်။ ဒေါ်မြသိလည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် ညောင်ပင်နှင့် ဝေးဝေးကို ခွါကာ ခပ်သုတ်သုတ်သွားလေသည်။ ညောင်ပင်နှင့် တော်တော်ဝေးသည်အထိ သူ့နောက်က ဘာခြေသံများ ပါလာမလဲဟု နားစွင့်ရသည်။ ဘာခြေသံမှ မကြား၊ နောက်ကိုလည်း ပြန်မကြည့်ရဲ။ ‘သမီးကို ယောက်ျားပေးစားတော့မှ...ပေးစားတော့မှ’ဟု ရင်ထဲမှာ အခါတစ်သိန်းလောက် အော်နေမိသည်။

ဒေါ်မြသိ စက်ရုံလမ်းကို ကွေ့သွားသည်နှင့် သားဦး အိပ်နေရာမှ ထကာ ထိုင်သည်။ လမ်းချိုးနံဘေးကလေးက ချောင်းကြည့်နေသော ပေစိနှင့်မောင်မျိုးတို့လဲ အနားရောက်ကာ လာ၏။

“အကယ်ဒမီရှော့ပဲ...။ အဖွားကြီး တော်တော်လန့်သွားတာကွ။ ပြေးလိုက်တာ တန်းနေတာပဲ”

“တွေ့သွားတာ သေချာရဲ့လား”

သားဦးက သူ့ကိုယ်မှာပေနေသော သဲတွေကို ခါကာ မေးသည်။ ဒီညောင်ပင်ကြီးက အရိပ်ကောင်းလို့ တော်ပါသေးရဲ့ဟုလည်း တွေးရသေး၏။ အဖေနှင့်အမေသာ သူ့အဖြစ်ကိုတွေ့လျှင် ဦးနှောက်သွေးကြောတွေ နှစ်ခါလောက် ပြတ်ကုန်မှာ သေချာသည်။

“သေချာတယ် သူငယ်ချင်း။ မင်းလည်း တစ်ဘက်စောင်းရော